

deri, for det er man nødt til — man er ikke tilfreds med at staa op fra Korsør til København, maaske oven i Købet efter at have staaet op gennem Fyn i en Sidegang. Der er dog vist neppe stort at sige, naar man først er kommet ind i Toget, men en anden Sag er det med Færge. Saa vidt jeg husker, har jeg en Gang i en Samtale hørt den højtærede Trafikminister udtale, at han haabede, at man, inden der var gaaet særlig lang Tid, skulde naa til at føre Togene over Lille-Bælt med Personvognene, og jeg har spejdet efter, at der en Gang skulde blive Lejlighed til at føre i hvert Fald en Del af Personvognene over. Der hersker nemlig her ganske særlige Forhold. Vi, der kan bjerge os gennem Trængselen, kan sagtens, men man ser ofte gamle Folk og Kvinder med Børn være ret ilde stedte paa Vejen fra og til Færge. Det er heller ikke rart for dem, naar de kommer ud fra de forhaabentlig inden ret lang Tid opvarmede Kupeer og skal ud paa den kolde Færge. Lille Bælts-Overfarten har i mange Aar været anset for at være den kedeligste Del af Rejsen. Jeg vilde ønske — men det er ganske vist et Ønske, der kommer bagefter —, at Lille Bælts-Broen og Storstrøms-Broen kunde komme til Afstemning ved Siden af hinanden, saa tror jeg aligevel, at det rejsende Publikum vilde tage Lille Bælts-Broen først, i hvert Fald en Forbedring af Overfartsforholdene, for den tiltrænges. Jeg vil henstille til den højtærede Trafikminister, om det ikke kunde lade sig gøre ogsaa ved Lille Bælts-Færge i alle Tilfælde at aabne Adgangen forude fra Færge. Det sker nu som oftest, men Landgangen er ret vanskelig, Passagererne presser paa, og naar man nu og da, jeg ved ikke af hvilken Grund, spærrer Udgangen fra Færge forude, er det meget vanskeligt at komme i Land, i alt Fald at komme i Land i rette Tid til at faa den Smule Ophold, man gerne ønsker i Fredericia. Jeg tror, man i alle Tilfælde skulde holde aabent og lade Togene staa paa Færgedækket og lade Lokomotivet staa paa Aastand, indtil Passagererne er kommet i Land; som Regel gaar det ret hurtigt, naar man har Adgang til at komme i Land fra en eller to Landgange og fra Forenden af Færge.

Jeg har ogsaa en lille Henvendelse til den højtærede Trafikminister angaaende vore Ventesale paa Banegaardene. Jeg ved ikke, om det er almindeligt, men i alt Fald paa min Afgangstation, Kolding, er Forholdet det, at naar man vil rejse herover, som jeg ret ofte er henvist til, med

Nattoget, og man efter at være kommet ind med et Tog til Kolding midlertidig er gaaet ind paa et Hotel, hvor der jo nu lukkes Kl. 11, vil man gerne gaa ned paa Banegaarden og have Lov til at opholde sig der, til Toget gaar Kl. 12,40. Det er imidlertid hændt mig 3 Gange i den senere Tid, at naar jeg er kommet paa Banegaarden Kl. 11, er der alle Steder lukket, ogsaa Forhallen; der er mørkt alle Vegne, kun inde i Rejsegodslokalet og paa Kontorerne er der ret rigeligt med Folk, og der er der godt oplyst. Jeg har to Gange, naar jeg ikke kunde komme ind, bedt, om jeg saa dog maatte stille min Kuffert ind, og det har man beredvilligt sagt Ja til. Sidste Gang gik jeg lidt videre og bad om Lov til at blive lukket ind i Ventesalen. Jeg fik det Svar: Ja, naar De endelig ønsker det — vil De lukke den Herre ind. Jeg blev saa lukket ind i en anden Klasses Ventesal. Der var ret mørkt, men jeg saa i alt Fald, at der sad rejsende paa Bænkene, før jeg kom. Døren blev laaset, og den, der havde lukket mig ind, forlod Lokalet med Nøglerne. Det kunde dog tænkes, at der kunde passere et og andet i den Times Tid, man var derinde, og at man gerne vilde ud. Men det er ganske umuligt at komme ud. Jeg tror dog, der med lidt god Villie fra Togpersonalets Side — der er vist ikke Mangel paa Betyning — kunde findes Udveje, saa man kunde have Adgang til Ventesalene i den Ventetid, hvor man ikke har andre Steder at tage hen.

Jeg har i tidligere Aar ved Finanslovsforslagets første Behandling tilladt mig lidt Kritik af vore militære Forhold. Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid gøre det ganske kort i Dag. Der er kun et enkelt Sted, jeg vil pege paa, det er den permanente Artillerilejr ved Jægerspris. I Sommerlejr — det ved jeg godt fra Lejren ved Hald — kan det udmærket godt gaa an at lade Mandskabet ligge i Lærredstelte, men naar man har en permanent Lejr, som den ved Jægerspris formentlig er, en Lejr, hvor Artilleriet holder sine Skydninger ikke blot Sommermaanederne igennem, men ind i Efteraarsmaanederne, i Regelen vistnok til 1. Oktober, synes jeg, man udsætter Mandskabets Sundhed for meget ved at lade dem ligge i Lærredstelte. Hestene er man mere omhyggelig for; til dem er der bygget Barakker, saa de staaer under Tag. Men Mandskabet ligger 12—14 Mand i et saadant Telt. Naar det har regnet godt en Tid, vil de, i alt Fald hvis de har væ-